

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 202.

Tredie Sæssion.

59de Møde.

Løvedagen den 17de Januar.

(Fortf.)

Ordføreren: Jeg skal ikke gaae ind paa det Spørgsmaal, hvilken Fortolkning af den ny foreslaaede § 1 maatte være den rette, og ligesaa lidt skal jeg drøfte det Spørgsmaal, hvad den Eine kan have meent ved at stille Forslaget, eller hvad den Anden kan have meent ved at tiltræde det; jeg troer, at den Slags Formentinger og skjulte Fortolkninger bagved ikke have stort at sige, jeg tager Paragræphen saaledes, som den lyder. Der er Tale om en passende Priis; det er vist, at naar man bruger et saadant ample Udtryk, sigter man ikke blot til den Priis, som man faaer ved Beregning efter et eneste bestemt System, men man sigter til den Priis, der findes at være den rette, efterat alle Omstændigheder ere tagne i Betragtning. Jeg skal i saa Henseende komme tilbage til Spørgsmaalet om de ældre Beholdninger, da det for mig staaer fuldkommen klart, at ogsaa i sinantistiel Henseende er dette et meget vigtigt Moment til at bestemme den Priis, der maa ansees for passende. Jeg har ingenlunde, som den ærede sidste Taler sagde, ført eet eller flere Beviser for, at det var nødvendigt, at Fabrikken bestod; men jeg har anført nogle Data, som under de nærværende Omstændigheder, hvor Spørgsmaalet maa ansees for lidet betydende, idet det dreier sig om Bagateller, vise, at Noget synes at tale for, at man dog ikke saa ubetinget bør bryde Staven over Fabrikken og fordømme den til uebliffelig Nedleggelse. Blandt disse Data morede den ærede sidste Taler sig selv, og som det syntes, ogsaa andre Medlemmer ved hvad jeg havde sagt om de ældre Beholdninger. Jeg maa i den Hen-

seende gjøre opmærksom paa, at der er en meget stor Forskiel paa de forskjellige Beholdninger. Man har i adskillige Aar væsentlig ikke fabrikeret Andet end det, som gif nogenlunde glat af; der kan vel være gjort et eller andet kostbart Stykke, som paa Grund af den Priis, hvori det staaer, venter paa en Kjøber og for Diebliffet kun staaer til Pynt i Boutiquen, men det er kun undtagelsesviis. Men derimod har man i en ældre Tid bestyret Fabrikken usforvarligt i sinantistiel Henseende — jeg skal ikke yttre mig om, hvorvidt man har bestyret den godt i andre Henseender — idet man navnlig har begaaet den Feil at belejre den med en urimelig Mængde Sager, som inden de bleve solgte, bleve usælgelige; de ere den Dag i Dag usælgelige, i den Forstand, at, naar man vil bringe dem under Hammeren, vil man knap faae saa meget for endeel af dem, at man for den Priis kan føre dem bort, hvorimod Erfaringen viser, at ved de halvvaarlige Auctioner, der ere gjentagne, den ene efter den anden, igjennem en Række af Aar, kan man lidt efter lidt bringe et ikke saa ganske ringe Beløb ud af disse Sager, og det næsten til samme Priis som de nyere Sager; men det maa, som sagt, være til et begrændset Beløb (Næ: Dertil behøver man ikke en Fabrik! Formanden ringer); maa jeg beholde Ordet! Jeg mener altsaa, at naar en Forhandling til ordentlige Priser blandt Andet er betinget af, at Folk kunne faae den meget væsentlige Fordeel, at kunne forsyne sig, eftersom deres Sager gaae islykker, hvilket, som allerede bemærket, beroer paa Fabrikken Bestaaen, saa er det ved Bestemmelsen om den passende Priis et Punkt, som væsentlig fortjener at komme i Betragtning, om man foruden det egentlige Overtred tillige har aarligt saa og saa Meget indvundet for